

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים

כרשת נח תשע"ח

החסד של נח

בפרשת השבוע מספר על מארע מאד משמעותי וגדול: המבול. כלנו יכולים לתאר לעצמנו שהמבול היה דבר מאד מפחיד ומקשה. אבל לה' לא הייתה בררה, בגלל שבני האדם לא התנהגו כמו שצריך.

רק נח שהיה צדיק תמים, נצל מהמבול, ביחד עם בני משפחתו.

איך אנחנו יכולים לראות שנח היה טוב לב ובעל חסד? אם נתבונן במה שנח עשה בתוך התיבה במשך תקופה ארוכה, נראה שנח דאג הרבה מאד לאחרים. כל החיות והבהמות והעופות, וגם

השרצים והחרקים הקטנים - כלם קבלו את האכל שמתאים להם. נח דאג לכלם כדי שיהיו בחיות.

בזכות החסד הזה של נח העולם פלו התקיים! אם נח היה חושב רק על עצמו, כל בעלי החיים לא היו יכולים לחיות והעולם היה מתקלקל לגמרי. מכאן נלמד לעצמנו, שעל ידי החסד אפשר ממש להציל את העולם, וכמו שכתוב בפסוק בספר תהלים "עולם חסד יבנה".

שבת שלום!

2 מפירים את שילי?

8 מי נכנס לתיבה?

ערוץ מאיר לילדים

לפניות ולפרסום:

Alon@meirkids.co.il

טל': 073-2379816

פקס: 073-2379802

עורך: ישי רקנטי

שילי והמשפט העתיק

שילי לא הבין את המשפטים של סבו. 'סבא מאמין באמירות העתיקות הללו', גחף לעצמו.

עוד הם מדברים והנה הם עומדים על יד הבר. שילי זנק אל שפת הבר וכמעט שנפל פנימה.

"לא כן, שילי!", נזף בו סבא, "הזהר שלא תפול!"

"אבל סבא, מה הבטיח שאפול? הרי אמרת בעצמך שקפיצה שאינה זהירה - נפילה טובה ממנה!", הקשה שילי בערמוניות שועליות. הוא לא הבין ששכח לא מדברים לסבא. "עוד תבין, שילי", אמר סבא ולא הוסיף.

הטיול נמשך. סבא שועל עדין לא הראה סימני עיפות, אבל רגליו של שילי החלו לכאוב. "סבא אני עייף", אמר.

"לא נוכל לעצור כאן. אריות ונמרים ישנים כאן במאורות. הם מתעוררים עוד מעט לארוחת הצהרים. הם לא ירחמו עלינו. חייבים להמשיך."

אך שילי לא רצה להמשיך. 'אין כאן שום אריה וגם לא נמר', חשב. לפתע ראה מרחוק מאורה קטנה בגבעה שבקצה השביל. "הו! הנה מקום

מכירים את שילי? בטח אתם מתפללים איזה שם זה 'שילי'. שילי הוא שועל. אולי אצל שועלים זהו שם נפוץ...

אז שילי השועל הצעיר נחסר הנסיון, הלך פעם לטיול סתיו בין עצי היער. הוא לא הלך לבד - הוא הלך ביחד עם סבו. סבא שלו היה שועל זקן וצתיר נסיון. ראייתם פעם שועל זקן הולך לטיול עם נכדו?

היום היה נעים, רוח קרירה נשבה, אך בכל זאת הטיול היה ארוך ושילי שלנו התעייף והיה צמא. "סבא אני צמא!" אמר שילי. "שילי יקירי, היער ארוך וסבוך, עד שנצא ממנו יקח עוד זמן. אך אל דאגה, ישנה באר מים בעוד קמאתים צעדים. הבה ונלך לקראתה". ענה סבא שועל.

שילי לא היה רגוע. תמיד הוא קצת זריז וקפזי, וכשהוא צמא - בודאי שאינו יכול ללכת במנוחה. מרב קפיצות ודלוגים הוא כמעט הפיל את סבא שועל... "שילי, בבקשה נהג בזהירות. משפט שועלי עתיק אומר: קפיצה שאינה זהירה - נפילה טובה ממנה!"

למנוחה... קצת עליו להסתלק מפה לפני שיהפך
למנה העקרית של הארץ...

ברגע האחרון הצליח שילי לתת זנוק אדיר
ולצאת מהבור העמוק. הוא ברח כל עוד נפשו

בו, והגיע אל סבא שועל
שהסתתר בקרבת מקום.
"סבא, איזה מזל שנפלטתי
לתוך הבור! אם הייתי נכנס
למאורה של הארץ, אין סכוי
שהייתי יוצא משם חי..."

סבא חבק את שילי ואמר:
"שילי אהובי, לעולם אל
תזלזל במשפטים שועליים
עתיקים. עכשיו הבנת את
מה שאמרתי לך 'קפיצה

שאינה זהירה - נפילה טובה ממנה? הנפילה
שלך אל הבור הצילה את חיך. אם הקפיצה
שלך לעבר המאורה הייתה מצליחה, מי יודע מה
היה קורה..."

ומאז למד שילי השועל לכבד את סבא שועל
ואת דבריו.

מעלה לנוח. סבא אני עולה לשם, אתה מזמן
לבוא!", אמר ובקפיצה אדירה זנק לכוון המאורה.
הוא לא הספיק לראות את פניו המבוהלות של
סבא שועל.

שילי קפצץ במהירות
במעלה השביל ולא הבחין
בבור העמוק שהיה פעור
באדמת השביל, מרחק לא
גדול מהמאורה. שילי שהגיע
בקפיצה לא הצליח לעצור,
ונפל ישר לתוך הבור. המכה
הייתה קשה וכואבת, ושילי
שכב בבור חסר אונים. שילי
לא ידע שהנפילה לבור
הצילה אותו...

מקול החבטה התעורר
הדיר המכבד שהתגורר בתוך המאורה, הלא
הוא הארץ הראשי של היער. שילי שמע את
קולות הארץ שהתחיל לצאת מהמאורה, והבין
שהמאורה הזו לא הייתה המקום הטוב ביותר

מר ארדוארד והכסף

שקלים בשנה! רק המחשבה על תוספת אלפי שקלים לחשבון, גרמה לו ענג רב.

מר ארדוארד עמד בהחלטתו וצמצם באכילתו. אמנם הוא היה רעב ואף משקלו ירד, אך מה לא עושים על מנת לחסוך כסף...

כך הוא חי בצמצום שנים ושלוש. אך "אוהב כסף לא ישבע כסף". לאחר שלש שנים, שוב עלתה בראשו מחשבה: "ומי אמר שאינני יכול להסתפק בפחות אכל?". שוב ישב וחשב ובסוף הגיע להחלטה: "לא עוד! שלש פרוסות לחם ביום זה יותר מדי! מהיום אוכל רק פרוסת לחם אחת ביום. בשר? פרות? בשום פנים ואופן לא! יותר לא אבזבז את כספי לריק!" החליט, אמר ועשה. מאותו היום והלאה אכל מר ארדוארד פרוסת לחם אחת ביום.

אין צורך לומר שבריאותו של האיש נחלשה מאוד. יום אחד כשהתעורר בבקר הרגיש שכמעט אינו יכול לקום מהמטה מרב חלשה. לאחר שהצליח בקושי לקום, הוא הרגיש

כסף רב היה למר ארדוארד. בחשבון הבנק שלו היו סכומי כסף גדולים, ואף בביתו היו כמה כספות מלאות בכסף מזמן. הוא היה אדם עשיר, אך כגדל עשירותו - כך גדל קמצנותו. ארדוארד לא הוציא פרוטה מכיסו, לפני שחשב וחשב שעה ארוכה עד כמה ההוצאה הכרחית. גם צדקה הוא לא נתן. הוא לא היה מסוגל "לבזבז" את כספו בשביל עצמו, ובנדאי שלא לצורך אחרים...

כך הוא חי את חייו, אך מרב קמצנות, גם ההוצאות הכרחיות גרמו לו לצער רב. ערב אחד ארדוארד החליט: "לא עוד! אינני צריך לאכול כל כך הרבה. מעכשיו במקום חמש פרוסות לחם ביום, אוכל רק שלו! במקום לאכול בשר בכל ארוחת צהרים, מעכשיו אוכל בשר רק פעם בשבוע! גם בירקות ופרות אמעית מעתה". לפי חשבון, בצמצום הוצאות האכילה שלו הוא יוכל לחסוך כמה אלפי

"אָרשום לך", אָמר הרופא, "אַבּל לאַ לפֿני שְׂתַּסְבִּיר לי מַה קוֹרָה אֵתְּךָ, מִדּוּעַ אֵינְךָ אוֹכֵל כָּרָאִי?"

אַרְדּוּאַרְדַּת הַסְבִּיר לוֹ בְּשִׁפְּהָ רָפָה עַד כִּמָּה קִשָּׁה לוֹ לְהוֹצִיא כֶּסֶף, אֲפִלּוּ לְצָרְכֵי גּוּפוֹ הַבְּסִיסִיִּים. הוּא גַם סִפֵּר עַל אֲלִפֵּי הַשְּׁקָלִים שֶׁהֲצִלִּים לַחֲסוֹךְ בְּשָׁנִים הָאַחֲרוֹנוֹת עַל יְדֵי מִיעוּט הָאֲכִילָה.

"מֶר אַרְדּוּאַרְדַּת הַיֶּקֶר", אָמר הרופא, "רָאָה מַה עֲשִׂיתָ לַעֲצֻמָּךְ! חֲסַכְתָּ כִּמָּה אֲלִפֵּי שְׁקָלִים בְּשָׁנָה, אֲבָל עֲכָשְׁיוֹ תַּצְטָרֵךְ לְהוֹצִיא כֶּסֶף רַב עַל הַתְּרוּפּוֹת, וְעַל מַאֲכָלִים בְּרִיאִים וְיָקָרִים. לֹא חֵבֵל? עֲדִיף לְהוֹצִיא אֶת הַכֶּסֶף בְּצוּרָה נְכוֹנָה וּלְפִי הַצֵּרָה, וְגַם לְדַעַת לַתֵּת לְאַחֲרִים לַצִּדָּקָה, וּלְחֲסוֹךְ בַּמְקוֹמוֹת הַנְּכוֹנִים. אִם הֵייתָ עוֹשֶׂה כֹּךָ הֵייתָ הַיּוֹם בְּרִיא, וְגַם כֶּסֶף הָיָה נִשְׁאָר אֲצִלְךָ."

אַרְדּוּאַרְדַּת יָדַע שֶׁהָרופָא צוֹדֵק בַּמָּאָה אֲחוּזָה, וְהַחֲלִיט מִהַיּוֹם לַפֶּתַח אֶת כִּיסוֹ כְּשֶׁצִּרְיָה, וּלְחֲסוֹךְ בַּמְקוֹמוֹת הַנְּכוֹנִים.

סִחְרָחֶרֶת נוֹרָאָה וְהִבִּין שִׁכְחוּתָיו אֵינָם עוֹמְדִים לוֹ יוֹתֵר. אַרְדּוּאַרְדַּת נֶאֱלָץ לְהִזְמִין רוֹפֵא בְּדַחֲפּוֹת.

הָרופָא בִּדָּק וּבְחַן, וּמִסְקֵנָתוֹ הָיְתָה בְּרוּרָה: "אֲדוּנִי הַנִּכְבָּד! חֲלֹשֶׁת הַגּוּף שְׁלֶךְ נּוֹבַעַת מִחֲסֵר אֲכִילָה חֲמורָה. אֲנִי רוֹשֵׁם לְךָ מֶרְשֵׁם לְתִרּוּפָה, וְכּוֹ עָלֶיךָ לְהִתְחִיל לֶאֱכֹל הַרְבֵּה יוֹתֵר, וְאַף יוֹתֵר מִכָּל אָדָם אַחֵר!"

"וְכִמָּה עוֹלָה הַתְּרוּפָה הַזֹּאת?", שָׁאל אַרְדּוּאַרְדַּת בְּחִשָּׁשׁ.

"תִּשְׁאָל בְּבֵית הַמֶּרְקַחַת, לְפָחוֹת כִּמָּה מֵאוֹת שְׁקָלִים". עָנָה הָרופָא, אֲבָל אַרְדּוּאַרְדַּת כָּבַר לֹא שָׁמַע אוֹתוֹ. הוּא לֹא הָיָה מוֹכֵן לְהוֹצִיא כָּל כֶּךָ הַרְבֵּה כֶּסֶף... "אֵל תֵּתוּ לִי אֶת הַמֶּרְשֵׁם! אֲנִי לֹא צָרִיךְ תְּרוּפָה... יְהִיָּה בְּסִדֵּר", אָמר. הָרופָא לֹא הָיָה יָכוֹל לְהִתְנַחֵם אוֹתוֹ.

אֲבָל גּוּפוֹ שֶׁל אַרְדּוּאַרְדַּת לֹא נִשְׁמַע לוֹ. חֲלֹשֶׁתוֹ הַתְּגַבְּרָה וְהוּא הִבִּין שֶׁאֵין לוֹ בְּרִירָה. הוּא הִתְקַשֵּׁר שׁוּב לְרוֹפֵא וּבִקֵּשׁ אֶת הַמֶּרְשֵׁם.

תקציר: אבא ממשיך בסיפור: היה לי חבר שקראו לו שמולי. בניגוד אליי, הוא לא רצה להיכנס לפעילות הקשה בכפר הערבי. כשאני נשארתי בחוץ, הוא נכנס. הוא נפצע קשה מאוד, יותר מכל השאר.

למה דווקא אני?!

סיפור בהמשכים • פרק ח

”שמולי שכב בבית החולים במשך שלושה חודשים במצב של תרדמת. כאשר, בדרך נס, הוא פקח את עיניו - אני הייתי שם בדיוק. כמובן לא ידעתי כלל שהוא כועס עליי. בכלל לא חשבתי שהוא ראה אותי משוחח עם המפקד. למעשה כל האירוע הזה כבר נשכח ממני.”

”אבל אז הכול התפרץ. שמולי פקח את עיניו לראשונה. עברו חמש דקות עד שהוא פתח את פיו ודיבר. שמולי לחש, אבל באוזניי הדברים נשמעו כצעקות נוראיות: 'אני זוכר מה שעשית לי, ולעולם לא אסלח לך. איך יכולת לבקש מהמפקד שישלח אותי לקרב הנוראי הזה, ואתה נשארת בחוץ? איך יכולת?!' ככה הוא אמר ושוב עצם את עיניו ונרדם. ואני נשארת עם המחשבות וההלם.”

המשך יבוא

אבא המשיך: ”נכון סיפרתי לך שלפני הכניסה לכפר הערבי, דיברתי עם המפקד וניסיתי לומר לו שיחליף ביני ובין שמולי? זה באמת מה שעשיתי, אבל שמולי בעצמו הבין את זה אחרת לגמרי.

שמולי, שראה אותי מדבר עם המפקד ולבסוף נשאר לשמירה ולא נכנס לפעילות, הבין שאני ביקשתי מהמפקד להישאר בחוץ. ועוד יותר מכך - הוא ראה שהצבעתי לעברו תוך כדי הדיבור עם המפקד, והוא הגיע למסקנה ברורה: המפקד רצה שאני אכנס ושמולי יישאר בחוץ לשמירה, ואני הוא זה ששכנעתי את המפקד ש'יותר לי', וישלח את שמולי לפעילות במקומי. ככה הוא הבין. בדיוק הפוך ממה שהיה!”

אבא שוב התנשם קצת, נראה היה שעכשיו מגיע שיא הסיפור.

כיתה שחקה

פרסים מחכים
לכם באתר!
שמות הזוכים
יפורסמו באתר

שאלות בכרשה

1. מה היו שמותיהם של בני נוח?
2. כמה שנים בנה נוח את התיבה (רש"י)?
3. כמה בעלי חיים נכנסו לתיבה מכל סוג?
4. איזה סוג של בעלי חיים לא נכנסו לתיבה וניצלו?
5. איזה ענף הביאה היונה כשחזרה לנח?
6. איך ידע נוח שאפשר לצאת מהתיבה?
7. היכן נחה התיבה?
8. איזה עץ נטע נוח לאחר המבול?

חידת חדגא: מה היא "העיר הגדולה", ומניין אנו יודעים זאת?

מי נכנס לתיבה?

לפניכם רשימת בעלי חיים. התדעו לומר אלו מהם נכנסו שניים
שניים לתיבה, אלו נכנסו שבעה שבעה, ואלו לא נכנסו כלל?

פרה	עכביש
דוב	איל
אריה	סנאי
פיל	נסיכת הגילוס
נמר	חסידה
נשר	בת יענה
קרפיון	קרנף
לטאה	שפמנון

חידת פולקע: בימיו של מי "נפלגה הארץ"?

סביב השולחן

נעמה

חיימק'ה

יונתן

נעמה: השבת ראש חדש מרחשון. מי יודע איך פרשת השבוע קשורה לחדש שמתחיל היום?

טליה: אני יודעת! בפרשה מספר על המבול, שזה היה גשם, ובחדש חשון מתחיל לרדת גשם.

נעמה: יפה מאד. בחדש חשון אנחנו מתחילים לבקש "ותן טל ומטר לברכה". זוהי תחלתו של החורף.

בני: יש עוד דבר בפרשה שקשור לחורף? מי יודע?

טליה: הקשת! קשת בענן נראית לפעמים בחורף ומספר עליה בפרשה.

נעמה: יפה! הקדוש ברוך הוא מסמן על ידי הקשת שלעולם הוא לא יביא יותר מבול. אבל ישנה עוד נקדה שקשורה לחדש מרחשון. ישנה דעה בדברי חז"ל שהמבול התחיל בחדש חשון.

יונתן: העקר שלא יהיה עוד פעם מבול!

נעמה: ה' הבטיח שלא יהיה מבול. אבל אתם יודעים, בעולם ישנן תופעות טבע מאד קשות כמו הוריקן או טורנדו. אלו סופות חזקות מאד שגורמות נזקים רבים וקשים. ברוך ה' בארץ ישראל אין כאלה דברים. גם כשיורד הרבה גשם ומנשבת רוח חזקה, הם לא עושים נזקים כל כך קשים. ברוך ה' שיש לנו ארץ כל כך טובה!

ט

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי.

מדי שבת אחרי הצהריים נעמה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא בפרשת

השבוע. ואפילו לחיימק'ה הקטן לפעמים יש מה לומר...

טליה

